

עפ 4533/23 - מדינת ישראל נ' פלוני

בבית המשפט העליון

ע"פ 4533/23

ע"פ 4547/23

לפני: כבוד השופט אלכס שטיין כבוד השופטת גילה כנפי-שטייניץ כבוד השופט יחיאל כשר

המערערת בע"פ 4533/23 והמשיבה בע"פ 4547/23: נגד מדינת ישראל

המשיב בע"פ 4533/23 פלוני והמערער בע"פ 4547/23: המשיב בע"פ 4547/23

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטים ע' קובו, מ' קרשן, ו-מ' גרינברג) שניתן ביום 1.5.2023 בתפ"ח 6862-03-21 כ"ט בניסן התשפ"ה (27 אפריל 2025)

תאריך ישיבה:

בשם המערערת בע"פ 4533/23 והמשיבה בע"פ 4547/23: בשם המשיב בע"פ 4533/23 והמערער בע"פ 4547/23: עו"ד אלי כהן; עו"ד רינת בנטורה

פסק-דין

השופט אלכס שטיין:

1. המדינה, מזה, ואסלאם גבארה (להלן: גבארה), המערער בע"פ 4547/23, מזה, הניחו לפתחנו ערעורים על גזר הדין מיום 1.5.2023, אשר ניתן על ידי בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטים ע'

קובו, מ' קרשן, ומ' גרינברג) בתפ"ח 6862-03-21, בעקבות הרשעת המערער - על יסוד הודאתו, אשר נמסרה במסגרת הסדר טיעון ללא הסכמה עונשית - בעבירות הבאות: ניסיון רצח בצוותאחדא, עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), יחד עם סעיף 29 לחוק; נשיאת נשק ותחמושת בצוותא חדא, עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק יחד עם סעיף 29 לחוק; וכן ירי מנשק חם בצוותא חדא, עבירה לפי סעיף 340א(ב)1 ו-2 לחוק יחד עם סעיף 29 לחוק. בגזר דין זה הושתו על גבארה 13 שנות מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נוספים בדמות מאסר על-תנאי ותשלום פיצוי לנפגע העבירה בסך של 230,000 ש"ח (מתוכו 90,000 ש"ח כבר שולמו) (להלן: הפיצוי).

2. עיקר ההליך שלפנינו הוא ערעור המדינה על קולת העונש שהושת על גבארה (ע"פ 4533/23). לטענת המדינה, 13 שנות מאסר בין כותלי הכלא, אין בהן מענה ראוי לחומרת העבירות שהלה ביצע. בתום הדיון שהתקיים לפנינו ביום 27.4.2025, חזר בו גבארה מערעורו על גובה הפיצוי, והבהרנו לו - מטעמים שיובאו בהמשך דבריי - כי בערעורו על אורכה של תקופת המאסר שנגזרה עליו לרצות בכלא אין ממש.

3. עסקינן בפרשה חמורה - עד-כדי-מזעזעת - אשר שבה ומעמידה לנגד עינינו את הקלות הבלתי נסבלת של הלחיצה על ההדק. בין משפחתו של גבארה ומשפחתו של מ' קיים סכסוך אלים, במסגרתו נרצח בשנת 2020 בן משפחתו של מ'. ביום 12.2.2021, בסביבות השעה 22:00, אמור היה להתקיים מפגש בין נציגי ועדת הסולחה בעיר טייבה לבין נציגי משפחתו של מ' כחלק מהניסיון להשכין שלום בין הניצים. באותו יום, בשעה 21:30, ישב מ' ברכבו בסמוך לתחנת דלק בטייבה יחד עם חברו. באותה העת נהג עלי סלימאן (להלן: עלי) ברכב אחר כאשר לצידו ישב גבארה ומאחוריו ישב אדם אחר שזהותו לא היתה ידועה למדינה בזמן הגשתו של כתב האישום נגד גבארה ועלי (מאוחר יותר, כפי שנמסר לנו על ידי באת-כוח המדינה, אותו אחר נעצר ושוחרר בשל העדר ראיות מספיקות להגשת כתב אישום) (להלן: האחר). עלי לא ידע מהי תכניתם של גבארה והאחר. לבקשת השניים, ביצע עלי סיבוב פרסה בכביש שליד תחנת הדלק, עד שעצר את הרכב בו נהג בסמוך ובמקביל לרכבו של מ'. בשלב זה ירדו גבארה והאחר מהרכב, בעודם נושאים בידיהם אקדחים שלופים המכוונים לעבר ראשו של מ'. גבארה פנה למ' ואמר לו כי הוא "סעד בחרי", אך מ' ענה כי אינו מכיר מי זה סעד בחרי וכי שמו "עבד רחים". בתגובה לדברים אלה, האחר בדק את לוחית הזיהוי של רכבו של מ'. לאחר מכן, ירה גבארה ירייה לכיוון האוויר והאחר ירה גם הוא שתי יריות. אז, פתח גבארה בירי לכיוון קדמת הרכב והאחר ירה 4-5 יריות נוספות לכיוון ראשו של מ', שגונן על ראשו באמצעות ידיו. לאחר מכן, חזרו גבארה והאחר לרכבם, ועלי - נהג הרכב - נמלט מהמקום בנסיעה מהירה (ועל ידי כך הפך את עצמו לשותף אחרי מעשה העבירה).

4. כתוצאה מהיריות, נפגע מ' ופונה לבית חולים בעודו סובל מפצעי ירי מרובים אשר גרמו לשברים בשתי רגליו ובידו השמאלית. אירוע זה הפך את מ' - על לא עוול בכפו - לשבר כלי. מטעמים של צנעת הפרט, לא אפרט את נזקיו הפיזיים והנפשיים. אסתפק בלומר שנזקים אלה קטעו את מסלול חייו התקין של מ', שללו ממנו את יכולתו לפרנס בכבוד את עצמו ואת משפחתו, והפכו אותו לנכה הסובל

מפוסט-טראומה, מדיכאון ומחרדות. בנסיבות אלו, ובשים לב לכוונתו של גבארה לרצוח את מ', ברי הוא כי עונש המאסר שהושת עליו כאמור רחוק מלהחמיר עמו יתר על המידה. ההפך הוא הנכון: מדובר בעונש מקל, ומטעם זה דין הערעור של גבארה להידחות.

5. השאלה שמעוררת התלבטות היא האם עונש זה - 13 שנות מאסר לריצוי בפועל - מקל עם גבארה הקלה חריגה שקוראת להתערבותנו בגזר דינו של בית המשפט המחוזי.

6. אשוב ואומר מבלי לחדד: מבלי להתחשב בתיקונו של כתב האישום, עליו אתייחס מיד, עונש זה, כשלעצמו, הוא בבירור עונש מקל. על רקע הנתונים שמניתי עד כה, אין צל של ספק שעונשו של האחר - זה שירה בכיוון ראשו של מ' - צריך לעמוד על 18-19 שנות מאסר; ובהתאמה, בהינתן שותפותו המלאה של גבארה בניסיון לרצוח את מ', ובהתחשב בכך שגבארה לא ירה לעבר גופו של מ' - עונש המאסר מאחורי סורג ובריש שראוי היה להשית עליו נמצא בטווח של 15-16 שנים. זאת, כאשר עונשיהם של גבארה והאחר משקללים בתוכם את העבירות הנוספות שהשניים ביצעו (נשיאת נשק ותחמושת וירי מנשק חם).

7. דא עקא, עונש המאסר שהושת על גבארה לא הושת עליו בחלל ריק. הוא הושת עליו במסגרתו של הסדר טיעון. הסדר זה לא כלל אמנם הסכמה עונשית, אבל במרכזו עמדה הקלה בהשוואה למה שיוחס לגבארה בכתב האישום המקורי. כתב האישום המתוקן החליש, ברמה העובדתית (אם כי לא משפטית) את הזיקה בין הירי שבוצע על ידי גבארה לבין הירי שביצע האחר, שכאמור פגע בגופו של מ'. התביעה ראתה בתיקון זה של כתב האישום "תיקון משמעותי" (ראו: פרוטוקול קמא, עמ' 455, שורה 31), וגם בית המשפט המחוזי ציין בגזר הדין כי "כתב האישום ... תוקן באופן ממשי לקולא" (ראו: פסקה 25 לגזר הדין קמא).

8. נתון חשוב זה לא יכול שלא להיזקף לזכותו של גבארה. לטעמי, נתון זה מקרב את עונש המאסר שראוי היה להשית עליו לאמצע המתחם שקבע בית המשפט המחוזי על יסוד הפסיקה שסקר. מתחם זה עומד על 12-17 שנות מאסר לריצוי בפועל, ונקודת האמצע שלו (14.5 שנים) די קרובה לעונש שהושת על גבארה. בנסיבות מיוחדות אלה, לאור העובדה שלא מצאנו בגזר הדין קמא חריגה רבתי ממדיניות הענישה הנוהגת - ולנוכח הכלל בדבר אי-מיצוי הדין בערכאת הערעור - אין בידינו לתת למדינה את מבוקשה. טענות המדינה מובנות לנו היטב, ואנו, מצדנו, נכונים ליטול את חלקנו במלחמה באליומות קשה ובשימוש אכזרי בנשק חם - אולם במקרה דנן הדבר אינו מתאפשר לנוכח כללי הענישה; ועל-כן, קצרה ידינו מהושיע.

9. אנו דוחים אפוא בזאת את שני הערעורים.

ניתן היום, א' באייר התשפ"ה (29.4.2025).

יחיאל כשר
שופט

גילה כנפי-שטייניץ
שופטת

אלכס שטיין
שופט